

Tôi nghe bu i Thuy t Pháp t i chùa kia. Xin thu t l i đ qú v cùng nghe. Sau ph n thuy t gi ng, đ n ph n Pháp đàm. Th y m i qú Ph t t đ t câu h i đ cùng th o lu n.

T n cu i h i tr ng, có m t ông già, đ ng d y ch p tay cung kính xin h i:

- Kính b ch th y. Con hi n đang b b nh. H t đau đ u đ n đau kh p, đau th n, ti u đ ng, cao huyết áp. Bây gi l i b b i m t chân n a ! Su t đêm qua con tr n tr c mãi không sao ng đ c do b nh nó hành h xác thân... Cúi xin th y th ng xót ch b o cho con làm sao cho h t đau b nh? Xin th y c u nguy n Đ c Ph t gia h cho con đ c h t b nh, kh e m nh nh x a...

Th y lên ti ng nh nh , thông th nói:

- Th a bác, th a đ o h u. Đ c Ph t đã d y: Cối th gian tràn đ y đau kh ! Trong đó có đ nh lu t: SINH, LÃO, B NH, T thì đau kh vô cùng mà bác thì đang đi vào giai đ n “B nh t t”, t c giai đ n “H ho i”. V n v t là th ; t t c đ u b lu t “Vô Th ng” chi ph i. Ch ng h n nh cái áo bác đang m c, khi m i mua v , v đ p đ , m m m i, óng m t, t i th m... Nh ng nay bác m c đã lâu r i; màu đã b c, g u đã s n, vai đã rách và v i đã m c. Nó đang ti n trình h ho i! Không có gì có th còn mãi đ c, vì b n ch t t nhiên là nh v y, mà thân xác bác cũng đang nh v y. Ngay khi bác m i sinh ra thì bác xinh đ p, r i bác l n lên kh e m nh. Gi đây bác đang già y u và đang th i k b nh ho n (Sanh, Tr , Ho i, Di t). V y bác ph i ch p nh n đi u đó, bác hãy th u hi u b n ch t c a nó, đ bác ph i ch p nh n nó mà s ng an l c v i nó, dù nó b t c giai đ n nào. Bây gi thân th c a bác đang b t đ u suy y u, h ho i theo tu i

đi chng ch t. Thì bác đng cng l đi u đó, vì đó là qui luật t nhiên c a thân xác. Chân lý không bao giờ thay đ i đó là: Sinh ra - Già c i - B nh ho n - R i ch t đi! Không cách chi làm khác đi đ c. Th i gian v n hành c a đ nh luật đã chín mùi r i đ y bác ! - -

Ông già đó nói tiếp:

- B m th y, nhng con ch a mu n ch t v i, vì con và cháu c a con ch a khôn l n. Nh t là còn nhi u công vi c con đang làm đ dang ch a hoàn t t, con c n gi i quy t cho xong đã.

- ! T t c ch là v y, bác chng làm gì khác h n khi n bác ph i lo l ng. Công vi c c a th gian, bác hãy đ m c th gian cho h t gi i quy t l y. Bác nên hi u r ng: Gi u hay nghèo, già hay tr , đ p hay x u, ng i hay v t. B t c ai, b t c v t gì, b t c đ u cũng không th gi mãi tình tr ng nguyên th y nh lúc ban đ u đ c. M i ng i, m i v t đ u ph i thay đ i khác đi theo m t đ nh luật: Sinh, Tr , Ho i. Di t mà không cách chi s a đ i đ c. Đi u mà bác có th làm đ c là bác t quán chi u, soi r i v thân xác và tâm th c c a bác, đ bác th y tính: “Vô ngã” c a v n v t. Đ không th y có cái gì là “Tôi ho c là c a tôi”, mà ch là gi có, t m có mà thôi (Phạm s h u t ng, giai th h v ng. = Cái gì có hình có t ng, đ u là gi có, ch không th t có). Ngay nh nhà c a, s nghi p, danh v ng, v , chng, con cái c a bác cũng ch là: “C a bác trên danh nghĩa, chúng không th c s thu c v bác. Chúng thu c v t nhiên! Nh l i bác v a c u mong, chng nhng không đ t đ c. Thân bác v n đau đ n nh th ng và cách suy nghĩ sai l m c a bác còn đau kh h n nhi u n a. Vì c u mong mà không đ c là kh (C u b t đ c kh). B i v y, bác ph i nhìn m i th đúng theo b n ch t c a nó và đng níu kéo nó, đng ti c th ng nó: “HÃY BUÔNG NÓ RA”. Bác hãy r s ch m i th bên ngoài. Bác hãy “Buông ra!”. Bác đng bám víu v , chng, con cái, quy n thu c, tài s n, công danh... Vì nhng th đó bác không th mang theo đ c, ho c bác không “buông”, thì nó cũng ph i “buông” bác ra mà thôi. Cho nên bác “Hãy Buông Ra!”, b i m i th đ u Vô Ngã: “Không tôi và Không c a tôi”. T t c r i s bi n m t; chng còn gì. Bác ph i nh n bi t cho b ng đ c đi u này, và sau khi bi t r i thì bác hãy ‘buông’ t t c . Đng b n tâm v con cái, b y gi chúng còn tr . R i mai này chúng cũng s già c y nh bác ngày hôm nay. Không ai trên th gian này có th tr n thoát đ c đ nh luật: sinh tru ho i di t... N u bác “Buông ra” đ c m i th thì bác m i th y đ c chân lý. V y bác đng lo l ng và đng ôm gi b t c đi u gì thì bác s thanh th n trong m i tình hu ng bác !

Ông già h i n a: - B m b ch th y, nghe th y đ y đ quá, nhng làm sao con ‘buông ra’ cho đ c?

- Nếu bác ‘buông ra’ không được thì bác sẽ vô cùng đau khổ. Vì không ‘buông ra’ cũng chẳng được. Bởi mặt trời nó không thu được cái ánh sáng, cái ánh sáng chính xác thân bác nữa. Lúc này bác hãy tập trung tâm tưởng, để cho nó được an nhiên tự tại, còn mặt trời đã có người khác lo. Bác hãy tập lòng rằng: “Chúng tôi” (Tôi hết mặt trời) - Tập tưởng ham sống lâu sẽ làm bác đau khổ. Cho dù bác mong muốn thời tiết thay đổi đâu cũng chẳng được. Muốn sẽ được vô thường và luôn luôn không có được... “Sau khi sinh ra - Nó biến hoại - Sau khi sinh ra - Nó diệt đi ! Được Phật cũng thế, bác và chúng đàn thiên hạ cũng được như thế. Vậy mà bác muốn xác thân bác còn mãi sao được? Bác hãy nhìn vào mặt trời thì biết. Nó đi vô rồi lại đi ra, biến chết cái nó là vậy. Bác đừng ngăn cản nó đi ra và đi vô cái nó được. Bác thử nghĩ coi: “Có thế nào bác thử ra mà không thử vào được chăng?”. Tập là mặt trời nó đi vào, rồi nó lại đi ra. Khi nó ra rồi thì nó lại phải đi vào. Tự nhiên là như vậy, không cách chi làm khác được. Ý chang sẽ quá trình bác sinh ra > rồi già nua > rồi biến hoại > rồi chết đi! Đó là điểu hoàn toàn tự nhiên và bình thường... Nếu bác không sinh ra, thì lấy gì bây giờ bác bị đau bị nh! Và lấy gì để mai mốt bác chết! Bác có hiểu điểu đó không ???

- Kính bạch thầy, con nghe được những gì thầy dạy, nhưng con vẫn lo sợ quá thầy!

Thầy cảm ơn lòng tin cậy của ông như vậy, do đó thầy nói thêm:

- Bác nên hiểu rằng: Việc sống chết là như vậy, khi bác nhận thức được đúng đắn thì bác đừng do dự:

“Hãy buông ra tất cả, hãy dẹp bỏ tất cả”.

Dù bác không buông nó ra thì mặt trời nó cũng biết được buông bác ra đó.

Này nhé! Những những biến pháp trong cái thế cái ánh sáng bác nó cũng đang muốn rời xa bác đấy. Vì những biến pháp này nó đã sống được thế giới này rồi bác rồi, nên nó sắp ra đi đó.

Biến chết cái nó là: “Đã đến, thì phải ra đi”. Bởi thế gian là không có sự bình thường hay mãi mãi, dù biến chết ở đâu, biến chết thế nào, biến chết thành pháp giai cấp nào; người giàu có, kẻ nghèo khổ, người hiền cũng như kẻ ác, người có học cũng như người không học...v.v. Cũng không thế nào có sự bình thường được. Ai ai cũng phải xoay vần theo luật “Vô Thường” chi phải. Quán triệt được điểu đó, bác sẽ còn quy nạp luyện biến chết sự gì. Bác hãy ‘Buông ra’ chứ không còn nắm giữ được nữa, ví có gì cũng chẳng được. Bác buông ra, thì tâm bác sẽ thanh thản; không buồn mà cũng chẳng vui, không khiếm khuyết và cũng chẳng liêu lĩnh. Lúc bấy giờ lòng bác sẽ an ổn với trí tuệ hiểu biết:

“Vn vt không bao giờ có th th ng còn mãi mãi đ c”.

“Đ C TÍNH PH I Đ I THAY C A V N V T, KHÔNG BAO GI THAY Đ I”.

Nu bác có nhiu th , bác s ph i b i i nhiu th . Nu bác có ít th , bác s b i i ít th ; gi u có là gi u có, n i danh là n i danh, s ng lâu là s ng lâu... ch ng có gì khác bi t, m i s cũng th thôi!

Vy bác hãy buông nó ra, buông cho đ n khi nào tâm trí bác an l c!

M i s bác không còn c m th y kh đau hay sung s ng. M i- th bác không còn th y là c a bác n a;

Sung s ng và kh đau cũng đ u Ho i, Di t và M t tiêu nh nhau... Duy ch có m t th là còn và còn vĩnh vi n là c a bác. Đó là “Ph t tánh” là vĩnh c u c a bác mà thôi.

- Kính b ch th y, con đã ng !!!

- Vy sao! Bác gi i thích xem nào ?

- Th a th y, ch có đ nh lu t:

“Vô Th ng” là b t bi n, là vĩnh c u, là th ng còn. Ngoài ra, t t c các Pháp; muôn vàn vn s đ i này đ u luôn luôn bi n đ i không bao giờ ng ng. Ch ng h n nh :

*THÂN VÔ TH NG: Nay kh e m nh, mai m đau. Nay đang s ng, mai đã ch t...

*TÂM VÔ THƯỜNG NG: Nay đang mơn thơn ng nhau, mai chuyển sang hờn thù ân oán nhau...

*TÀI SỰ N VÔ THƯỜNG NG: Có a cái nay còn, mai hết. Tất cả là tiền nghi vật chất không thể tồn tại mãi được... Vật thế này biến đổi chuyển lưu thành ra vật thế khác. Sự vật không bao giờ cố định nh c.

Thầy cố i hoan hỷ, đoan thầy h i:

- Đúng, bác hi u khá đ y, như vậy bác sẽ làm gì khi bác hi u như vậy?

- Kính b ch thầy, con sẽ buông ra tất cả mà không bám víu vào bất cứ đ i gì trên thế gian này. Đ m i sẽ ch y xuôi như dòng nước. Tính cả a n c luôn ch y xu ng ch chũng (th y l u t i h), dù ch đó là đất hay cát, hoặc ru ng v n. B n ch t cả a n c là như vậy, con cũng phải gi tâm như vậy. T i sao? B m th a th y, b i n c luôn ch y m t cách t nhiên xu ng ch th p mà không có cách nào cho nó ch y m t cách t nhiên lên trên cao đ c. Đó là đ nh luật cả càn khôn vũ tr mà thầy v a ch đ y cho con.

- Vâng! Bác hi u đ c như thế, t c là bác đã th p sáng ng n đ c trí tuệ cả bác r i đ y.

Bây giờ ch còn m t đ i u là bác đ a vào thế hành như ng gì bác v a ch ng ng là đ t qu Ph t r i đó.

Ông già ng c nhiên th a:

- Kính th a thầy, con ng là thành Ph t khó l m ch ! Đâu đ n gi n như thầy v a nói ?

- Ph t đã có s n ngay trong bác r i.

Ng i đ i thơn ng mang ông Ph t th t, đi tìm ki m ông Ph t ngoài, ch n xa xôi không sao th y đ c, đ c u xin van vái... Trong lúc ông Ph t ngay trong mình thí l i b quên.

- Bỏ ch th y, con v n ngu t i xin th y khai th cho con đ c rõ ràng h n, ch th y nói nh th làm sao con hi u đ c.

- Có khó gì đâu: “Ph t T c Tâm”.

M i ng i trong chúng ta đã có s n m t ông Ph t trong ta r i. Nh ng vì u mê t m i, nên tham lam: S c, Tài, Danh m t cách vô đ mà không hi u r ng nh ng th đó do nhân duyên gi h p t m có. H p r i tan, sinh r i di t! ngay nh xác thân bác cũng t m có đó. R i tr thành không đó có bao lâu! T a h nh bóng phù du, nh ào nh, nh khói s ng...Nh ng vì si mê ch y theo níu kéo nó. Nên thành chúng sinh mà thôi. B y gi bác đã giác ng và bác buông ra nh ng th mà tr c đây bác bám víu vì ng là th t... V y là bác đã thành Ph t r i. B i Ph t và Chúng sinh ch khác nhau có m t b c:

MÊ LÀ CHÚNG SINH, GIÁC NG LÀ PH T

Ph t và chúng sinh, ch khác nhau có v y. Ví d : Ông bà thân sinh ra bác, cho bác ăn h c t i n i t i ch n; là con ng i trí th c đàng hoàng... Nh ng vì u mê! Bác ham ch i, đàn đúm v i chúng b n, sa đà say s a trác táng, h ng th thú vui v t ch t, d n đ n sa đ a h h ng. Khi y, bác là k t i t x u xa... Nay g p duyên may bác giác ng. Th y đ c l th t. Bác b con đ ng h thân m t n t, tr l i con ng i th t c a mình... V i b ng c p và ki n th c có s n c a mình. Bác t n t y làm ăn, liêm chính, gi uy tín đ o đ c... Là bác tr thành ng i cao sang, quý phái... Nh v y, m t con ng i c a bác có hai giai đ an:

- a) Giai đ n 1: Bác là k x u xa, cho dù bác có b ng c p là ng i h c th c.
- b) Giai đ n 2: Bác là ng i cao quý. Do bác giác ng đ c chân lý đ o Pháp...

T c là tr c kia bác là k x u xa do u mê! Sau bác thành ng i cao quý do bác giác ng. Nghĩa là x u xa hay cao quý ch khác nhau có u mê hay giác ng mà thôi.

Và Ph t hay chúng sanh cũng ch khác nhau có th ...

Đoạn thơ y đợc bài k
Chiều nay lòng gió thu v
Lá vàng rơi trên trờ khờ p n i.
Đời người như hạt sấm ng rơi .
Lung linh mặt thoáng mặt trời chiều tan .
Thân em như đoá hoa lan
Người ời đời yêu thích muôn vàn đợm say
Như ng rơi chờ ng đợc bao ngày
Cánh hoa tàn úa đời thay hoàn toàn.

Ông già nghe xong ngợm nghợ nói :

- Bờch Thầy con đã giác ngộ vậy con sẽ đem tài sản đời đại gia gia mà con đã tạo dựng bằng mồ hôi nước mắt dâng cho Tam Bô.

Sợ cửa chùa Thiên Môn mặt sáng lên giờ t gù :

- Bác sẽ thành Phật nếu thực hiện lời hứa.

Ông già mỉm cười tiếp :

- Bờch Thầy nếu nói như vậy thì nhân dân nghèo Việt Nam đời là Phật gia thì Thầy không cần thuyết Pháp để chúng sanh nã .

Sợ cửa nhúu đôi mày rờm lên giờ ng h i :

- Bác nói như thế là có tà niệm gì. . . hãy nói rõ .

Ông già mỉm cười đáp :

- Dân nghèo bỏ lũ quan tham đem bán cho người ngoài, cướp đoạt tài sản nhà người khác rồi đau khổ vô ích cho nên theo thuyết tự nhiên cướp đoạt cho mình và vui vẻ thì phải làm trâu ngựa của người khác thành Phật cũng như con không cần đi nhà thầy thuốc bác sĩ trừ lợi ích mà đem dâng cúng a vị cho Thiên Môn sư thành Phật.
Ha! Ha! Ha!

Nói xong ông già bỏ đi.

Sư cô Chùa Thiên Môn quay sang nói như vậy để tiếp người khác :

- Đ.M, bay đâu, ra đây cho đàn em theo dõi thì ông già phải đến đây.